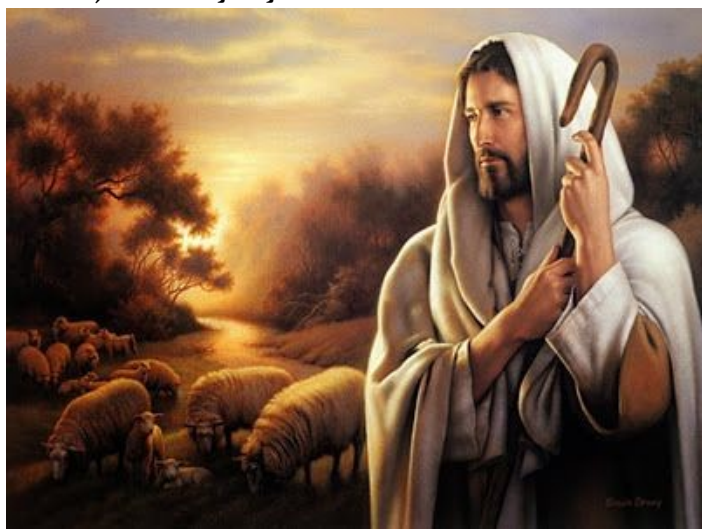

JEŽÍŠ SE NETREFIL

Jednoho slunečného podzimního jitra jsem seděl u snídaně a uvažoval o všech starostech a problémech, které mě poslední dobou sužovaly. Potíže v práci, rodinné starosti - opravdu bych si měl dopřát čas k pořádné modlitbě, řekl jsem si. A tu náhle jsem cítil, že za mými zády kdosi vešel do místnosti. Otočím se a vyhrknu: "Pane Ježíši! Co tady děláš?"

Sám Pán stál v mých dveřích! Promnul jsem si oči - doopravdy je to On sám? Ano, všechno odpovídá, počínaje běloskvoucí nesešivanou suknicí až po jemně se blyštící svatozář. "To tedy ... ehm ... inu, ne že bys tu snad neměl být, ale já ... já jaksi ... nejsem zvyklý setkávat se s tebou ve tvé viditelné podobě," koktal jsem.

Tahle nečekaná návštěva mne úplně vykolejila. Bezděky jsem uvažoval, jestli jsem se nedopustil nějakého pochybení. Usmál se a oči se mu rozzářily. "Šel by ses se mnou na chvíli projít?" zeptal se mne. "Ehm ... to tedy ... ovšem, zajisté!" zvolal jsem stále ještě v hrozných rozpacích. A tak jsme spolu vyšli na venkovskou uličku, jež vede kolem mého domu.

Zvolna mi začal docházet význam události, která mne potkala, a tu jsem si pomyslel: Jaká to neuvěřitelná příležitost! On přece zná řešení všech mých problémů, odpovědi na otázky, jež mě trápí v práci ... v rodině ... Stačí se zeptat! Pár minut jsme šli mlčky a pak jsem Ho oslovil: "Promiň mi, Pane," řekl jsem, "ale potřeboval bych poradit v jedné moc spleťté záležitosti."

Ale než jsem svou otázku stačil dokončit, Ježíš zvedl prst k ústům a maličko naklonil hlavu. "Pst! Slyšíš?" zeptal se. Zprvu jsem neslyšel vůbec nic. Ale pak mi k uším dolehlo slaboulinké bublání nedalekého potůčku, zurčícího mezi kameny pod převislými větvemi s podzimně zbarveným listím. I povzdychl si Pán: "No řekni, není to nádhera?" "Ach ano ... zajisté."

Měl jsem ale plnou hlavu docela jiných myšlenek. Chvíli jsem ještě z úcty k Němu mlčel, ale pak jsem vyhrkl: "Pane, dělá mi starosti můj duchovní život. Ve svých modlitbách cítím takovou prázdnotu. Ovšem, dočetl jsem se, že v těchto případech.." Položil mi ruku kolem ramen. "Tiše! Slyšíš je?" Zeptal se znovu.

Na nedaleké louce si hrály a výskaly děti. A Pán se znovu pousmál. "To je krása, vid'?" zvolal nadšeně. "Jistě ... dobře, žes mě na to upozornil." Ale pak jsem dodal už trochu podrážděně: "Přece víš, že taky miluju děti." A šli jsme dál.

Napadla mě hrozná věc. Co jestli tuhle příležitost promarním? Tady po svém boku mám odpovědi na všechny otázky, které mě sužují! Ježíš přece zná ta nejhlubší tajemství vesmíru, lásky i smrti.

Tak jsem se nakonec odhodlal promluvit s ním o náboženství. Koneckonců je to jeho nejvlastnější parketa, že ... "Pane," odvážil jsem se, "hrozně by mě zajímalo, co soudíš o sporech mezi moderní biblickou hermeneutikou a..."

Opět mě přerušil tím, že mi znovu přátelsky položil ruku na rameno. Zatnul jsem zuby. Pán se za stavil a mlčky sebral u cesty pár kamínků. Na obličeji mu hrál klukovský úsměv. "Vsadím se, že netrefíš vršek tamhletoho telefonního sloupu," vyzval mě.

Byl jsem zmaten. Jakže-je to možné? A k tomu mne vyzývá sám náš Pán? Tedy něco takového bych od druhé božské osoby opravdu nečekal! No řekněte sami - kdyby vy jste byli Bůh, nesnažili byste se být alespoň kapánek vážnější? A Pán se skutečně rozmáchl a vrhl kamínek na sloup. Proletěl vysokým obloukem a ... Hmmm ... Ježíš se netrefil!

Byl jsem sice čím dál tím sklíčenější, ale přesto jsem se také sehnul a sebral pár kamínků. Co mi taky zbývalo, že? Bez zvláštního nadšení jsem první z nich mrštil na sloup. Prásk! Přímo do kandelábru! Pán na mne hrdě pohledl a zasmál se. "Jsi fakt dobrej," povídá.

Jak jsme šli dál, začal jsem mít dojem, že mám v hrudi kamení. Kdykoli jsem zavedl řeč na nějaké důležité téma, Pán mě vždycky přerušil. Jednou ho zaujala vánkem zmítaná modrá čekanka, jindy zase motýl, který usedl na mechem porostlou plaňku plotu.

Naše procházka pomalu končila. Byl jsem tak rozmrzelý, že jsem ani nevěděl co říct. Ale pod černým vlajícím vousem se Pán čtverácky usmíval. Když se už měl k odchodu, světlo jeho očí na okamžik ještě víc zazářilo. Šel ke dveřím, ale ještě naposledy pohlédl přes rameno a řekl: "Hlavně si všechno tak neber..."

KUP SI LOS!

Byl kdysi jeden stařec, který žil od mládí dobrým a zbožným životem, ale k stáru neměl nic, čím by se mohl světu pochlubit. I padl na kolena a modlil se takto: "Slyš mě, ó Bože! Byl jsem vždy poctivým člověkem. Až dosud jsem tě nikdy o nic nežádal a vždycky jsem se spokojil s tím, cos mi sám daroval. Ted však mám jednu jedinou prosbu: nech mě vyhrát v loterii!"

Týdny ubíhaly a nic se nedělo, a tak se náš milý stařík znovu modlil o výhru v loterii. A pořád nic. Po několika měsících marných proseb pozvedl tvář k nebesům a zvolal: "Bože, dáš mi konečně šanci? Vždyť všechno, co po tobě chci, je výhra v loterii!" Tu se náhle z oblohy ozval hromový hlas: "A dáš laskavě šanci ty mně? Aspoň si kup los!"

PRODAVAČ BALONKŮ

Kdysi probíhala v jedné vsi slavnost. Všichni obyvatelé odložili práci a každodenní starosti a shromáždili se na hlavním náměstí, kde stály atrakce a stánky se vším možným, co si jen lze představit.

Z těchto lidových veselíc měly největší radost děti. Přijel cirkus s klauny a provazochodci, cvičenými zvířaty a krotiteli, kteří je dokázali přimět ke skokům a přemetům. Všemožní prodavači nabízeli dětem pamlsky a hračky, aby utratily peníze, které dostaly od rodičů a kmotrů.

Byl tu také prodavač balonků všech druhů a barev. Balonky byly různé, ale každý z nich představoval nějaké známé či zvláštní zvíře. Velké, malé, neobvyklé – všechny balonky byly originální a žádný se druhému nepodobal. Přesto se na ně jen málo lidí přišlo podívat, a ještě méně lidí si nějaký balonek koupilo.

Prodavač balonků byl však vynikající obchodník. A tak v okamžiku, kdy se všichni bavili a zvědavě po všem pokukovali, udělal něco neobvyklého. Uchopil jeden z nejlepších balonků a pustil jej. Protože byl naplněn lehkým plynem, začal rychle stoupat a zanedlouho se ocitl nad náměstím.

Obloha byla jasná a zářící ranní slunce osvěcovalo balonek, který stoupal stále výše, hnán na západ mírným ranním vánkem. První dítě, které jej spatřilo, na něj ukázalo prstem a vykřiklo: „Podívej, mami, balonek!“

Okamžitě se přidaly další děti. Mezitím však prodavač vypustil další balonek jiné barvy a mnohem pozornost ničemu a velkolepému balonek stoupal za

Na závěr balonky těch k sobě byly přivázané. děti, které se hlasitě se na svých rodičích k nebi. Přestože velmi krásné balonky, těch bylo mnoho. balonky všech druhů, se kolem procházely z nich napodobilo to, na svobodu.

větší. Lidé nevěnovali jinému než tomu prostému představení, kdy jeden druhým vzhůru k nebi.

prodavač vypustil další dva nejkrásnějších barev, které Ihned ho obklopila skupina překřikovaly a dožadovaly balonků vznášejících se vypustil zdarma některé lidé stáli i o ty zbývající, a Prodavač měl totiž skutečně velikostí a barev. Za chvíli houfy dětí s balonky. Jedno co vidělo a pustilo balonek

Nedaleko stálo černé dítě, které smutně a se slzami v očích všechno pozorovalo. Zdálo se, jako by se ho zmocnila hluboká úzkost. Prodavač, který byl dobrý člověk, si chlapce všiml, zavolal na něj a nabídl mu balonek. Chlapec zavrtěl hlavou a odmítl balonek přijmout.

„Daruji ti ho, chlapče,“ řekl muž laskavě a naléhal, aby si balonek vzal. Ale černý chlapec s krátkými kadeřavými vlasy a smutnými očima znovu gestem nabídku odmítl. Muž se chlapce překvapeně zeptal, co jej rozesmutnilo. A černoušek odpověděl formou otázky:

„Pane, jestliže vypustíte tamten černý balonek, vystoupí stejně vysoko jako ostatní barevné balonky?“ Prodavač všechno rázem pochopil. Uchopil černý balonek, který si dosud nikdo nekoupil, odvázal ho a dal jej chlapci. Řekl: „Vyzkoušej to sám. Vypuť ho a uvidíš, že tvůj balonek vystoupá stejně jako ostatní.“

Chlapec s úzkostí a zároveň s nadějí vypustil balonek, který dostal. Jeho radost byla nezměrná, když viděl, že jeho balonek hbitě stoupá stejně jako ostatní balonky; začal tančit, tleskat a smát se z čisté radosti a štěstí.

Prodavač se mu podíval do očí, pohladil ho po kadeřavých vlasech a řekl: „Podívej, chlapče, balonek stoupá vzhůru ne díky barvě nebo tomu, jak vypadá, ale díky tomu, co má uvnitř.“

- ⊗ Snad i já chápu, co znamená „stoupat vzhůru“, vzhledem ke každému člověku nebo k barvě jeho pleti...
- ⊗ Skutečně věřím, že to, co je potřebné a důležité pro „výstup vzhůru“, se skrývá uvnitř?
- ⊗ Uvažuji o důstojnosti lidské bytosti bez ohledu na barvu pleti...

